

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-365)

Mar (2) / 2022

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்	3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	5
3. தத்வ த்ரயம்.....	6
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	11
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	21

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 185)

27. ஸ ஏஷா சக்தி: பரா திவ்யா த்ரிதா ரூபை: அவஸ்திதா
ஸ்தூல ஸுக்ஷ்ம பரத்வேந த்ரைதம் ஏதத் ப்ரதர்சயதே

பொருள் – அந்தச் சக்தியானவள் மூன்று நிலைகளில் உள்ளாள். ஸ்தூலமாகவும், ஸுக்ஷ்மமாகவும், உயர்ந்ததாகவும் உள்ள அவளுடைய மூன்று வடிவங்கள் இப்போது உனக்குக் கூறப்படுகின்றன.

28. அஸ்யா: ஸ்வரூபம் ஈ ப்ரோக்தா ஸா அ த்ரேதாவ திஷ்டதே
அப்ரமேய அதிரூபேண தஸ்யா வ்யாக்யாம் இமாம் ச்ருணு

பொருள் – “ஈ” என்னும் அக்ஷரமானது அவளுடைய ஸ்வரூபமாக உள்ளது. அதுவும் மூன்று விதங்களில் உள்ளது. அதன் உன்னதமான அப்ரமேய (அதாவது “அ”) வடிவத்தை இப்போது நான் விளக்கக் கேட்பாயாக.

29. ஷாட்குண்யம் யத் பரம் ப்ரஹ்ம வாஸுதேவாக்யம் அவ்யயம்
ஸங்க்ருதாகில பேதம் தத் ஏகம் ஏவ யதா ததா

30. அப்ரமேயாக்யயா தேவஸ்ததா யோகிபிரீர்யதே
வ்யாப்ய வ்யாபக பேதோ வா ஸ்ருச்ஜ்ய ஸ்ருஷ்டி விதாபி வா

31. ந ததாந்ய ப்ரமேயத்வம் ந கிஞ்சித் அஸ்ய வித்யதே
ததா சூந்யம் அவிகாரை: ப்ரஸுப்தாம் இவ ஸர்வத:

32. ஷாட்குண்யம் ப்ரஹ்ம ஸம்ஸ்திதா விஷ்ணுஸம்ஜ்ஞயா
அதரங்கார்ணவாகாரா சக்திசக்திமதோர்கதி:

பொருள் – பரப்ரஹ்மமானது ஆறு குணங்களுடன் கூடியவனும், எப்போதும் உள்ளவனும் ஆகிய வாஸுதேவன், அனைத்து பேதங்களையும் ஒன்றாகத் திரட்டி தன்னுள் அடக்குகிறான். இத்தகைய திவ்யமான ரூபமே யோகிகளால் அப்ரமேயன் எனப்படுகிறது. அத்தகைய நிலையில் “பரவப்படும் பொருள், பரவப்பட்ட பொருள்” என்னும் வேறுபாடோ அல்லது “படைக்கப்பட்ட பொருள், படைக்கின்ற பொருள்” என்னும் வேறுபாடோ இல்லை. அந்த நிலையில் அந்த வஸ்துவை அறிய இயலாது. ஆறு குணங்களுடன் கூடிய அந்த ப்ரஹ்மமானது ஆழ்ந்த உறக்க நிலையில் உள்ளதாக, சூந்யமாகவே அனைவராலும் உணரப்படுகிறது. அப்போது தாரிகா, விஷ்ணுவின் பெயரைத் தரித்தவளாக, அலையற்ற ஸமுத்ரம் போன்று, சக்தியைக் கொண்ட வஸ்துவின் சக்தியாக அறியப்படுகிறாள்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 52)

[விவேகன்] மேலும், இதனையும் நீ அறியவேண்டும்:

80. ஸ்வரசுஷண பரார்பண சுஷணிக ஸத்ரிணா: சேஷத்ரிண:

ப்ரவர்த்ய க்ருபயா ஸ்திதம் ப்ரபுரபூதர்வோதயாம்
ஜகத்விபரிவர்தந ப்ரதித நித்ய சக்தி: ஸ்வயம்
சுஷிபத்ய புநரங்குரம் துரிதம் அஸ்ய லக்ஷமீபதி:

பொருள் – (விவேகன் கூறுதல்) தன்னைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பை பகவானிடம் சமர்ப்பித்தலாகிய ப்ரபத்தி என்னும் இந்த யஜ்ஞத்தை ஒரு நொடியில் செய்யலாம். அப்படிப்பட்ட ஜீவாத்மாவிற்கு, இங்கு உள்ளபோது, அந்த ஜீவாத்மா உட்பட வேறு யாருக்கும் உண்டாகாத நிலையை, மசுஷாலக்ஷமியின் நாயகன்கிய பகவான், தானாகவே (தனது க்ருபையால்) அளிக்கிறான். இந்த ஜகத்தை அழிக்கவல்ல அவன், அந்த ஜீவாத்மாவின் அனைத்து பாபங்களையும் அழிக்கிறான்.

[ஸுமதி] அனைத்தும் அறிந்தவரே! தாங்கள் கூறும் இந்த நிலையை ஜீவாத்மா எப்போது அடைகிறான்?

[விவேகன்] தேவீ! மூன்று உலகில் உள்ள அனைத்தையும் அறிந்தவளே! பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத கடுமையாக துக்கம் என்னும் ஸமுத்ரத்தில் மூழ்கியபடி உள்ள ஜீவாத்மாவிற்கு, சாஸ்த்ரம் மற்றும் யுக்தி ஆகிய இரண்டிற்கும் ஏற்றபடியாக, கரை ஏறுவதற்கான வழியானது நிச்சயமாக உண்டாகும் என்பதை எண்ணி மகிழவேண்டும்; இது மட்டுமே தற்காலத்தில் செய்யக்கூடியது ஆகும்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 63)

144. அந்தர்யாமியானால் தோஷங்கள் வாராதோ வென்னில்;

பொருள் - அந்தர்யாமியாக இருந்தால் தோஷங்கள் ஏற்படாதோ?

அவதாரிகை - இவற்றோடு தானொட்டற்றிருக்கையன்றிக்கே, அந்தர்யாமியா அவஸ்திதனாயிருக்குமாகில், தக்கத தோஷங்கள் வாராதோ? என்கிற சங்கையை அநுவதிக்கிறார் “அந்தர்யாமியானால் தோஷங்கள்வென்னில்” என்று.

விளக்கம் - இத்தகைய சித் மற்றும் அசித் வஸ்துக்களுடன் ஸர்வேச்வரன் ஒட்டாமல் உள்ளான் என்ற நிலை இன்றி, அவற்றின் அந்தர்யாமியாக உள்ளான் என்னும்போது, அவற்றின் தோஷங்கள் அவனுக்கு ஏற்படாதோ என்ற சந்தேகத்தைத் தானே எழுப்பிக் கொள்கிறார்.

145. சரீரகதங்களான பால்யாதிகள் ஜீவாத்மாவுக்கு வாராதாப்போலே, த்ரிவித சேதநாசேதந தோஷமும் ஈச்வரனுக்கு வாராது.

அவதாரிகை - அத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் “சரீரகதங்களான” என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அந்தச் சந்தேகத்தை விலக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இந்த சரீரத்தை அதிஷ்டித்து ஸ்வாதீநமாக நிர்வஹித்துக் கொண்டிரா நிற்கச் செய்தேயும், தக்கதமான பால்ய யௌவநாதி விகாரங்கள் ததந்தர் வர்த்தியான ஜீவாத்மாவுக்கு வாராதாப் போலே, த்ரிவித சேதநாசேதநங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய், இவற்றை சரீரமாகக் கொண்டு இரா நிற்கச் செய்தேயும், தக்கத தோஷம் ஈச்வரனுக்கு வாராது என்கை. “ஆவி சேருயிரினுள்ளாலாதுமோர் பற்றிலாத பாவனையதனைக் கூடிலவனையுங் கூடலாமே” என்றிறே ஆழ்வாருமருளிச்செய்தது. சரீரியான ஜீவாத்மாவுக்கு சரீரகதங்களான பால்யாதிகள் வந்ததில்லையேயாகிலும், சரீர ஸம்பந்த நிபந்தநமாக துக்க அஜ்ஞாநாதிகள் வருகிறவோபாதி, சரீர பூதமான விவற்றோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே இவனுக்குமிங்ஙனே சில தோஷங்கள் வாராதோ? என்னில்; வாராது, அதுக்கடி ப்ரவேச ஹேது விசேஷம்; இவனைப் போலே கர்மமடியாகவன்றிக்கே, அநுக்ரஹமடியாகவிநே அவனுக்கு இவற்றில் ப்ரவேசமிருப்பது. “அந்சந்நந்ய:”, “ஏஷ ஸர்வ பூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா”, “விஷ்ணவே ஸர்வ ஜிஷ்ணவே” என்னா நின்றதிறே.

விளக்கம் - ஒரு ஜீவாத்மா இந்த உடலைத் தனக்கு இருப்பிடமாகக் கொண்டு தனது உடைமையாக வைத்து நியமித்தபடி உள்ளான். ஆயினும் சரீரத்திற்கு ஏற்படுகின்ற குழந்தைப் பருவம், வாலிபப் பருவம் போன்ற பலவிதமான மாற்றங்கள், அதன் உள்ளே இருக்கின்ற ஜீவாத்மாவிற்கு ஏற்படுவதில்லை. இதனைப் போன்றே, மூன்றுவிதமான சேதந அசேதங்களுக்கு அந்தர்யாமியாக ஸர்வேச்ரன் உள்ளபோதிலும், அவற்றைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ளபோதிலும், அந்தந்த வஸ்துக்களுடைய தோஷங்கள், அவனைப் பற்றாது என்று கருத்து. திருவாய்மொழி (3-4-10) - ஆவி சேர் உயிரின் உள்ளால் ஆதும் ஓர் பற்றிலாத பாவனை அதனைக் கூடில் அவனையுங் கூடலாமே - என்று அல்லவோ ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார்? “சரீரத்தைக் கொண்டவனாகிய ஜீவாத்மாவிற்கு, அந்தச் சரீரத்தில் ஏற்படுகின்ற குழந்தைப்பருவம் போன்ற மாற்றங்கள் ஏதும் ஏற்படுவதில்லை; ஆயினும், சரீரத்தின் ஸம்பந்தம் காரணமாக, துக்கம் மற்றும் அஜ்ஞானம் போன்றவை ஏற்படுகின்றன; இதே போன்று தனது சரீரங்களான இவற்றுடன் கொண்ட ஸம்பந்தம் காரணமாக, இத்தகைய தோஷங்கள் ஸர்வேச்வரனுக்கு ஏற்படாதோ?”, என்று கேட்கலாம்; இதற்கு விடை அளிக்கிறார். உண்டாகாது; இதன் காரணம், அந்தந்த சரீரங்களில் இவன் புகுந்து

நிற்பதன் காரணத்தில் உள்ள சிறப்பே ஆகும். ஜீவாத்மாவைப் போன்று கர்மம் காரணமாக இவன் இவற்றில் புகுந்து நிற்பதில்லை. தனது கருனை காரணமாகவே இவன் இவ்விதம் உள்ளான். ச்வே. (4-6) - அந்சநநந்யோ - பிரிக்க முடியாத இரண்டு பறவைகள் - என்றும், ஸுபால. (7-1) - ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா -அவன் அனைத்து பூதங்களுடைய ஆத்மா ஆவான்; பாபங்கள் ஏதும் அற்றவனான் - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-2-1) - விஷ்ணவே ஸர்வ ஜிஷ்ணவே - அனைவரையும் வெல்பவன் விஷ்ணு - என்றும் கூறியது காண்க.

146. ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபனாகையாவது, ஆநந்தரூப ஜ்ஞாநனாயிருக்கை.

அவதாரிகை - அநந்தரம், ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபத்வத்தை உபபாதிக்கிறார் “ஜ்ஞாநாநந்த” இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - அடுத்து, ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் ஆகியவற்றை ஸ்வரூபமாகக் கொண்ட தன்மையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஜ்ஞாநாநந்தங்களையே ஸ்வரூபமாகவுடையனாயிருக்கை என்று, சப்தத்துக்கு அர்த்தம் சொல்லவேண்டியிருக்க, ஜ்ஞாநமென்றும் ஆநந்தமென்றும் பிரித்துச் சொல்ல, இரண்டவஸ்த்தையின்றிக்கே ஜ்ஞாநமே ஸ்வரூபமாய், அதுதான் அநுகூலமா யிருக்கை ஆனந்தமாகையாலே, ஆநந்தரூப ஜ்ஞாநனாயிருக்கை என்றருளிச் செய்கிறார். “அநுகூல ஜ்ஞாநமே ஸ்வரூபமாயிருக்க ஜ்ஞாநாநந்தங்களென்று பிரித்துச் சொல்லுகிறது, இரண்டுமுண்டாகைக்காக”, என்றிறே இவர்தாமிட்டருளின கத்யவ்யாக்யாநத்திலே யருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - ஞான ஆனந்தங்களையே தனது ஸ்வரூபமாக்கிக் கொண்டவன் என்பதாக இதனை ஒரு சொல்லாகவே கொண்டு பொருள் உரைக்கவேண்டும்; அதாவது “ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம்” என்று இரண்டாகப் பிரித்துப் பொருள் கொள்ளவேண்டிய நிலை இன்றி, ஞானமே ஸ்வரூபமாக, அத்தகைய ஞானமானது ஏற்புடையதாக உள்ளதால் ஆனந்தமாகவும் உள்ளதால், “ஆனந்தரூப ஞானம் கொண்டவனாக உள்ளான்” என்று அருளிச்செய்கிறார். இவர் கத்ய

வ்யாக்யானத்தில், “அநுகூல ஜ்ஞாநமே ஸ்வரூபமாயிருக்க ஜ்ஞாநாநந்தங்களென்று பிரித்துச் சொல்லுகிறது, இரண்டும் உண்டாகைக்காக - அநுகூலஞானம் என்பதே ஸ்வரூபமாக உள்ளது; ஆயினும் ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் என்று ஏன் பிரித்துக் கூறப்பட்டது என்றால், இரண்டும் உள்ளது என்று உணர்த்தவே ஆகும்”, என்று அருளிச்செய்தது காணலாம்.

147. அதாவது, கட்டடங்கவநுகூலமாய், ப்ரகாசமுமாயிருக்கை.

அவதாரிகை – “ஆநந்தரூப ஜ்ஞாநனாயிருக்கை” என்றது தன்னை உபபாதிக்கிறார், “அதாவது” இத்யாதியாலே.

விளக்கம் – கடந்த சூர்ணையை மேலும் விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் – கட்டடங்கவென்றது, ஸ்வரூபமுள்ள பரப்பெங்கும் என்றபடி. இத்தால், ஸ்வரூபத்தில் அநுகூலமாயாதல், அப்ரகாசமாயாதலிருக்குமிட மில்லையென்கை. ஜ்ஞாநாநந்த ஏக ஸ்வரூபனென்றவிதில் ஏக சப்தார்த்தமிதுவிநே. அநுகூலத்வமாவது, ஆஹ்லாதகரத்வம். ப்ரகாசத்வமாவது, ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம். “அநந்யாதீந ப்ரகாசத்வாஹ்லாதகரத்வ ரூப ஜ்ஞாநமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம், ஸ ஹி ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூப” என்னக்கடவதிநே.

விளக்கம் – “கட்டடங்க” என்றால், “அவனுடைய ஸ்வரூபம் உள்ள அனைத்திலும்” என்பதாகப் பொருள். இதன் மூலம் ஸ்வரூபத்தில் ஏற்புடைய தன்மை இல்லாமல் உள்ளது அல்லது ப்ரகாகம் இன்றி உள்ளது என்பதான நிலைகள் இல்லை என்று கூறப்பட்டது. “ஜ்ஞாநாநந்த ஏக ஸ்வரூபன்” என்பதில் உள்ள “ஏகம்” என்பதற்கு இதுவே கருத்தாகிறது. “ஏற்புடைய தன்மை” என்றால், “இன்பம் அளிக்கவல்லதாக உள்ளது” என்பதாகும். “ப்ரகாசிக்கும் தன்மை” என்றால், “தானே ஒளிர்ந்தல்” என்பதாகும். ஸ்ரீவிபு. – அநந்ய அதீந ப்ரகாசத்வ ஆஹ்லாதகரத்வ ரூப ஜ்ஞாநம் ஏவ யஸ்ய ஸ்வரூபம், ஸ ஹி ஜ்ஞாநாநந்த ஏக ஸ்வரூப - வேறு ஒன்றை அண்டி நிற்காத ப்ரகாசத்தன்மை மற்றும் இன்பமாக உள்ள ஞானம் ஆகியவை யாருக்கு ஸ்வரூபமோ, அவன் ஞான ஆநந்தத்தை ஸ்வரூபமாகக் கொண்டவன் - என்பது காண்க.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 330)

4-10-10 உறுவதாவதெத்தேவும் எவ்வுலகங்களும் மற்றுந் தன்பால்
மறுவின் மூர்த்தியோடொத்து இத்தனையும் நின்ற வண்ணம் நிற்கவே
செறுவிற் செந்நெல் கரும்பொடோங்கு திருக்குருகூரதனுள்
குறிய மாணுருவாகிய நீள்குடக்கூத்தனுக்காட் செய்வதே

பொருள் - அனைத்து தேவர்களுடைய கூட்டம், அனைத்து லோகங்கள், சித்
மற்றும் அசித் கூட்டம் போன்ற அனைத்தும் தன்னிடம் வரும்போது, தனது
ஸ்வரூபத்தில் எந்தவிதமான தோஷங்களும் இல்லாதபடியாக, அவை அனைத்தும்
தனது திருமேனி போன்றே உள்ளதான திவ்யமான திருமேனியுடன் உள்ளவன்;
இப்படிப்பட்ட அந்தத் திருமேனியுடன், தனது ஸ்வரூபமும் குலையாதபடி தனது
அத்தகைய மேன்மைக்குச் சேர்வதாக, செழிப்பான விளைநிலங்களில் உள்ள
செந்நெல்லானது, கரும்புகள் போன்று ஓங்கி வளரும்படியாக உள்ள
திருக்குருகூரில் எழுந்தருளியுள்ளான். தன்னை அண்டிய அனைவரும் நன்கு
அனுபவிக்கும்படியான வாமன ரூபம் கொண்டவனாக, ப்ரம்மசாரி வேடம்
பூண்டவனாக, அவனுடைய சரிதங்களைக் கேட்கும் அனைவரும் அவனிடம்
ஈடுபடலாம்படியான எல்லையற்ற மஹாத்மயம் நிறைந்த குடக்கூத்து ஆடியவனும்
ஆகிய க்ருஷ்ணனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல் என்பதே தகுந்த புருஷார்த்தம் ஆகும்.

அவதாரிகை - “தன் ஐச்வர்யத்திலொன்றுங் குறையாமல் வந்து திருநகரியிலே
நின்றருளின பொலிந்து நின்ற பிரானுக்கு அடிமை செய்கையே உசிதம்”,
என்கிறார்.

விளக்கம் - “தனது ஐச்வர்யத்தில் ஒன்றும் குறையாதபடி வந்து, ஆழ்வார் திருநகரியில் நின்றருளும், பொலிந்து நின்ற பிரானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதே உசிதம் ஆகும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உறுவதாவது இத்யாதி) நீள்குடக்கூத்தனுக்கு ஆட்செய்வதே உறுவதாவது. உறுவதும் இது, ஆவதும் இது, சீரியதும் இது, ஸுசகமும் இதுவென்னுதல்; உறுவதாவது, இதுவேயென்னுதல். (எத்தேவும் இத்யாதி) எல்லாத் தேவதைகளும், தேவதைகளுக்கு போக ஸ்தாநமான எல்லா லோகங்களும். (மற்றும்) மற்றுமுண்டான சேதநாசேதநங்களும். (தன்பால் மறுவில் மூர்த்தியோடொத்து) தன்னிடத்து மறுவில்லாதபடி மூர்த்தியோடு ஒத்து. இவை மூர்த்தியாமிடத்தில் அப்ராக்ருதமான விக்ரஹத்தோபாதி குறைவின்றிக்கேயிருக்கை. மறுவாகிறது குற்றம், அதாவது குறைவு; அதின்றிக்கேயிருக்கை. ப்ருதக் ஸ்தித்யாதிகளின்றிக்கேயிருக்கை. அன்றிக்கே, மறுவை யுடைத்தான மூர்த்தியுண்டு, ஸ்ரீவத்ஸத்தையுடைத்தான விக்ரஹம்; அத்தோடொத்து என்னுதல். அன்றிக்கே, மறுவில் மூர்த்தியுண்டு, ஹேய ப்ரத்யநீக விக்ரஹம்; அத்தோடொத்து என்னுதல். இவை சரீரத்தோடு ஒக்கையாவதென்? என்னில், ப்ருதக் ஸ்தித்யநர்ஹ ஆதார ஆதேய பாவ, நியந்த்ரு நியாம்ய பாவ, சேஷ சேஷி பாவமான சரீர லக்ஷணங்கள் இவற்றுக்கு உண்டாகையாலே. வ்ருக்ஷத்திலே தேவதத்தன் நின்றால் அது அவனுக்கு சரீரமாகாதிறே; இங்கு அங்ஙனன்றிக்கேயிருக்கை.

விளக்கம் - (உறுவதாவது இத்யாதி) - “நீள்குடக்கூத்தனுக்கு ஆட்செய்வதே உறுவது” என்று கொள்ளவேண்டும்; அதாவது உசிதமானதும் இதுவே, செய்யத்தக்கதும் இதுவே, சுகம் அளிப்பதும் இதுவே என்று கருத்து. “இதுவே” என்பதற்கு, “இது மட்டுமே” என்று பொருள் கொள்க. (எத்தேவும் இத்யாதி) - அனைத்து தேவதைகளும், அந்தந்த தேவதைகளுக்கு இருப்பிடமாக உள்ள அனைத்து லோகங்களும். (மற்றும்) - மற்றும் உள்ள அனைத்து சேதநங்களும் அசேதநங்களும். (தன்பால் மறுவில் மூர்த்தியோடொத்து) - இங்குள்ள “மறுவில் மூர்த்தி” என்பதற்கு மூன்றுவிதமான பொருள் கொள்ளலாம். தன்னிடம் வந்தால், எந்தவிதமான சுருக்கம் போன்றதான தோஷங்கள் இல்லாதபடி, மூர்த்தியோடு ஒத்து; அதாவது அவை அனைத்தும் ப்ரக்ருதியுடன் சேர்ந்துள்ளதால் ஏற்படும்

எந்தவிதமான குறையும் இன்றி இவனுடைய திருமேனி போன்றே உள்ள நிலை. இந்தப் பொருளில், “மறு” என்றால் “குற்றம்”; அதாவது குறைவு என்று கருத்து; அத்தகைய குறைவு இன்றி உள்ள நிலை; அவை தனித்தனியாக நின்று தங்களுடைய இருப்பைப் பெற்றபடி உள்ளன என்பது இல்லாத நிலை. அல்லது இரண்டாவது பொருளில், “மறு” என்பதற்கு “ஸ்ரீவத்ஸம்” என்று கொள்ளவேண்டும்; அதாவது ஸ்ரீவத்ஸம் என்ற மறுவைக் கொண்ட திருமேனி; அதனைப் போன்று இவைகளும் ஆகின்றன என்று கருத்து. அல்லது மூன்றாவது பொருளில், “மறு” என்பதற்கு “தாழ்வு” என்று கொள்ளவேண்டும்; “மறு + இல் = தாழ்வு இல்லாத திருமேனி”; அதனைப் போன்று இவைகளும் ஆகின்றன என்று கருத்து. இவை அனைத்தும், அவனுடைய திருமேனியுடன் ஒத்து இருத்தல் என்பது யாது? விடை அளிக்கிறார். அவனை விட்டுப் பிரிந்து நிற்பதற்குத் தகுதி அற்றதான “தாங்குகின்ற - தாங்கப்படுகின்ற” என்னும் உறவுமுறை, “ஏவுகின்ற - ஏவப்படுகின்ற” என்னும் உறவுமுறை, “எஜமானன் - அடிமை” என்னும் உறவுமுறை என்பது போன்றதான சரீர இலக்கணங்கள் இவற்றுக்கு உள்ளதால் ஆகும். ஆனால், “தாங்குகின்ற - தாங்கப்படுகின்ற” என்பது போன்ற உறவுமுறைகளைக் கூறினால் போதாதோ? “அவனை விட்டுப் பிரிந்து நிற்பதற்குத் தகுதி அற்றதான” என்று சிறப்பித்துக் கூறவேண்டுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஒரு மரத்தில் தேவதத்தன் என்பவன் நின்றால், அந்த மரமானது அவனுடைய சரீரம் ஆகாது அல்லவோ? ஆனால் இங்கு அது போன்று இல்லாமல் உள்ள நிலை; அதாவது தேவதத்தனும் மரமும் தனித்தனியே இருக்கலாம்; இங்கு அது போன்று இயலாது என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (இத்தனையும் இத்யாதி) இவையடங்கலும் இருந்தபடியே தன்பக்கலிலே நிற்க. தன்னையொழிந்த ஸகல பதார்த்தங்களும் தனக்கு சரீரதயா சேஷமாம்படியிருக்கிற இவ்வைச்வர்யத்தில் ஒன்றும் குறையாதபடி வந்து நிற்கை. உபயவிபூதி யுக்தனாகையால் வந்த ஐச்வர்யமடையத் தோற்றும்படிக்கு ஈடாகவாயிற்று இங்கு வந்து நிற்கிறது. ராஜபுத்ரன் ஒரு ஒலியலை உடுத்துத் தாழ்விருந்தாலும் ஐச்வர்யத்திற் குறைந்து தோற்றாதிறே.

விளக்கம் - (இத்தனையும் இத்யாதி) - இவை அனைத்தும் உள்ளது உள்ளபடி தனது பக்கம் நிற்கை. அதாவது, தன்னைத் தவிர உள்ள மற்ற அனைத்தும் தனக்குச்

சரீரமாக உள்ளதால், தனக்கு அடிமையாக நிற்கின்ற அத்தகைய கைங்கர்யச் செல்வத்தில் ஏதும் குறையாதபடி உள்ள நிலை. இரண்டு விபூதிகளையும் கொண்டவன் என்பதால், இங்கு வந்த விபூதியின் ஐச்வர்யம் முற்றிலுமாக வெளிப்படுவதற்கு ஏற்றபடியாக இங்கு வந்து நிற்கும் நிலை உள்ளது. ஆனால், தாழ்வாக உள்ள இடத்தில் ஐச்வர்யம் வெளிப்படுமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஓர் அரசுகுமாரன் சிறிய வஸ்த்ரம் ஒன்றை அணிந்து தாழ் நின்றாலும் அவனுடைய அரசத்தன்மைக்குத் தாழ்வு ஏற்படுமோ?

வ்யாக்யானம் - (செறுவில் இத்யாதி) செய்களில் செந்நெற்களானவை கரும்போடொக்க ஓங்காநின்றுள்ள திருக்குருகூரதனுள்; அவ்வூரில் பதார்த்தங்களில் ஒன்றிலொன்று குறைந்திருப்பதில்லை; தேச விசேஷத்தில் எல்லாரும் ஒருபடிப்பட்டிருக்குமாபோலே. (குறிய) கோடியைக் காணியாக்கினாற்போலே, கண்ணாலே முகக்கலாயிருக்கும்படி வடிவை அமைத்தபடி (மாணுருவாகிய) இட்டபோதோடு இடாதபோதோடு வாசியற முகமலர்ந்து போம்படியாக இரப்பிலே தழும்பேறினபடி. (நீள்குடக்கூத்தனுக்கு) குடக்கூத்தாடி விட்ட பின்பும், அம்மநோஹாரி சேஷ்டிதத்தைப் பிற்பட்ட காலத்திற் கேட்டார்க்கும் ஸமகாலத்திலே கண்டாற்போலே ப்ரீதி பிறக்கும்படியாயிற்றுக் குடக்கூத்தாடிற்று. (ஆள்செய்வதே) அச்சேஷ்டிதந்தானே அடிமையிலே மூட்டும்; நீங்கள் இசையுமத்தனையே வேண்டுவது.

விளக்கம் - (செறுவில் இத்யாதி) - வயல்களில் உள்ள செந்நெல் பயிர்களானவை, கரும்புகள் போன்று ஓங்கி வளர்ந்துள்ள ஆழ்வார்திருநகரியில். அந்த ஊரில் உள்ள எந்த ஒரு பொருளும், மற்றொரு பொருளுக்குக் குறைந்தது அல்ல. பரமபதத்தில் எல்லாரும் ஒரே போன்ற நிலையில் விளங்குவது போன்றதாகும். (குறிய) - மிகப் பெரிய அளவை மிகவும் சிறியதாக்குவது போன்று, மிகப் பெரிய தனது உருவத்தை, கண்களால் காணலாம்படியாக அமைத்துக் கொண்டு. (மாண் உருவாகிய) - யாரேனும் பிசைஷ வழக்கினாலும், பிசைஷ வழங்காவிட்டாலும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி, திருமுகம் மலர்ந்த நிலையுடன் இருத்தல்; அதாவது யாசித்தல் என்பது பழகியது போன்றுள்ள நிலை. (நீள்குடக்கூத்தனுக்கு) - குடக்கூத்து ஆடிய பின்னர், அந்தக் குடக்கூத்து நடந்த காலத்தின் பின்னே பிறந்தவர்கள் கூட, அந்தக் காலகட்டத்தில் நேரிலே கண்டவர்கள் போன்று

ப்ரீதியுடன் இருப்பதற்கு ஏற்றபடியாக, அந்தக் காலத்தில் அவன் கூத்தாடிய விதம் இருந்தது. (ஆள்செய்வதே) - அத்தகைய லீலைகள் தாமாகவே நம்மை அவனிடம் கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடுத்தும்; நீங்கள் செய்யவேண்டியது, அதனை மறுக்காமல், ஏற்பது மட்டுமே ஆகும்.

**4-10-11 ஆட்செய்தாழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவன் வண் குருகூர் நகரான்
நாட்கமழ் மகிழ்மாலை மார்பினன் மாறன் சடகோபன்
வேட்கையாற் சொன்ன பாடல் ஆயிரத்துள் இப்பத்தும் வல்லார்
மீட்சியின்றி வைகுந்த மாநகர் மற்றது கையதுவே**

பொருள் - மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்வதன் மூலம், சொற்கள் கொண்டு அவனுக்கான கைங்கர்யம் மூலம், அடியார்களுக்கு ஏற்றவிதத்தில் சக்கரத்தாழ்வானைத் திருக்கரத்தில் கொண்ட உபகாரகளை அடைந்தவரும், மேன்மையான ஆழ்வார் திருநகரிக்கு எஜமானரும், எப்போதும் புதிதாக உள்ளதான பரிமளம் நிறைந்த திருமகிழ்மாலையைத் தனது திருமார்பில் கொண்டவரும், மாறன் என்ற குடிப்பெயர் கொண்டவரும், வேதங்களுக்குப் புறம்பாகப் பொருள் கூறுபவர்களைத் தள்ளுவதால் சடகோபன் என்ற திருநாமம் கொண்டவரும் ஆகிய நம்மாழ்வார், பகவத் விஷயத்தில் தனக்குள்ள ஆழ்ந்த ஈடுபாடு காரணமாக அருளிச்செய்ததும், கான வடிவில் உள்ளதும் ஆகிய ஆயிரம் திருவாய்மொழிகளில், மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்வதாக அமைந்துள்ள இந்தப் பத்துப் பாசரங்களை, அவற்றின் பொருளுடன் கற்க வல்லவர்கள் கைகளில், இந்த உலகிற்கு அப்பாற்பட்டதும் மீண்டும் திரும்புதல் இல்லாததும் ஆகிய ஸ்ரீவைகுண்டமானது இருப்பதாகிறது.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்குப் பரமபதம் ஸுலபமென்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக, “இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்களுக்குப் பரமபதம் எளிதாகக் கிட்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆட்செய்து ஆழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவன்) - அடிமை செய்து ஸர்வேச்வரனைக் கிட்டினவர். முறையிலே ஸர்வேச்வரனைப் பற்றினவராயிற்று

இவர். அதாவது, “விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்திரீச்வராய” என்கிறபடியே, அவன் கொடுத்த உபகரணங்களைக் கொண்டு அப்ராப்த விஷயங்களிலே போகாதே, “தந்த நீ கொண்டாக்கினை” என்கிறபடியே வகுத்த விஷயத்துக்கே சேஷமாக்கிக் கொண்டு கிட்டுகை. ஆட்கொள்ளுகைக்கு உபாயம் அவன் கையிலே உண்டு போலே காணும். தான் வருத்தவானாய்க் காணும் இவரை வருத்தியிலே அந்வயிப்பித்தது. கையில் திருவாழி சேர்ந்தாற் போலேயாயிற்று இவரும் சேர்ந்தபடி.

விளக்கம் - (ஆட்செய்து ஆழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவன்) - கைங்கர்யம் செய்து ஸர்வேச்வரனை அடைந்தவர். “ஆழிப்பிரானை” என்று கூறாமல், “ஆட்செய்து ஆழிப் பிரானை” என்று ஏன் கூறினார்? தகுந்த முறையில் ஸர்வேச்வரனை அடைந்தவர் என்பதை உணர்த்துகிறார். அதாது, விஷ்ணுதத்வத்தில் “விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்திரீச்வராய - வியக்க வைக்கும் சேர்க்கையுடன் கூடிய உடல் உறுப்புக்கள் கொண்ட சரீரம் கொண்டு ஈச்வரனுக்கு” என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவன் அளித்த கருவிகளைக் கொண்டு, மற்ற உலக விஷயங்களில் ஈடுபடாமல், திருவாய்மொழி (2-3-4) - தந்த நீ கொண்டாக்கினை - என்பதற்கு ஏற்ப, எதனை அடையவேண்டுமோ அந்த விஷயத்தின் பொருட்டு அடிமையாக நின்று அடைதல் மற்றும் கைங்கர்யம் செய்தபடி இருத்தல் என்ற நிலையை ஏற்படுத்தும் உபாயம் அவனிடமே உள்ளது. தான் சிறந்த நடத்தை கொண்டவனாக உள்ளதால் ஆழ்வாரையும் அவ்விதமே செய்தான். அவனுடைய திருக்கரத்தில் சக்கரத்தாழ்வான் சேர்ந்தது போன்று இருவரும் இணைந்தார்.

வ்யாக்யானம் - (சேர்ந்த) கெடு மரக்கலம் கரைசேர்ந்தாற்போலே. ஆட்செய்கையாவது, அடிமை செய்கை. அடிமைதான் தரிவிதம், மாநஸ வாசிக காயிகங்கள். இவற்றில், மாநஸ காயிகங்களுக்கு ஆளல்லர்; என்றியவென்னில், “காலாடும் நெஞ்சழியும் கண் சுழலும்” என்கையாலே. இனி, வாசிகமொன்றுமேயானால், வாசிகமாகத் திருவாய்மொழி பாடி அடிமை செய்தாரென்கிறதோ? என்னில், அன்று; அப்படியாமன்று இப்பாசரம் “முனியே நான்முக”னிலேயாக வேணும்; இல்லையாகில், ஸர்வ ஸங்க்ரஹமான முதல் திருவாய்மொழியிலேயாகிலும் ஆகவேணும்; இல்லையாகில், இவர் வாசிகமாக அடிமை செய்த “புகழு நல்லொருவனிலேயாகப் பெறில் முக்யம்.

விளக்கம் - (சேர்ந்த) - வழி தவறிச் சென்ற மரப்படகு ஒன்று கரை சேர்ந்தது போன்று ஆகும். செய்கை என்றால் கைங்கர்யம் செய்தல்; கைங்கர்யம் என்பது மூன்று விதமாகும்; மனம், சொல் மற்றும் உடல் கொண்டு செய்யப்படும் கைங்கர்யங்கள். இவற்றில், மனம் மற்றும் உடல் கொண்டு செய்யப்படும் கைங்கர்யங்களில் இவர் ஈடுபடவில்லை; ஏனென்றால், பெரியதிருவந்தாதி (34) - காலாமும் நெஞ்சழியும் கண் சுழலும் - என்பதால் ஆகும்; அதாவது அவனைக் குறித்துக் கேட்டவுடனேயே இவருடைய கால்கள் தடுமாறி, நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து, கண்கள் சுழல்கிறது என்பதால் ஆகும். அப்படியானால் வாக்கு கொண்டு செய்யப்படும் கைங்கர்யம் மட்டுமே எஞ்சியுள்ளது; இவர் திருவாய்மொழியைப் பாடி, சொற்கள் கொண்டு கைங்கர்யம் செய்தார் என்பதே இங்கு கருத்தாகிறதோ என்று கேட்கலாம்; இதற்கு விடை அளிக்கிறார். அப்படியும் அல்ல; இவ்விதம் கொண்டால், இந்தப் பாசுரமானது திருவாய்மொழி (10-10-1) - முனியே நான்முகனே - என்பதில் சேரவேண்டும்; இல்லையென்றால், அனைத்திற்கும் சுருக்கமாக உள்ள முதல் திருவாய்மொழியில் சேரவேண்டும்; இல்லையென்றால், இவர் சொற்கள் கொண்டு கைங்கர்யம் செய்கின்ற திருவாய்மொழி (3-4) - புகழும் நல் ஒருவன் - என்பதில் சேர்த்தால் மேலும் முதன்மையானதாக அமையும்.

வ்யாக்யானம் - ஆனால், தேவதாந்தர பரத்வ நிரஸந பூர்வகமாக ஸர்வேச்வரனுடைய பரத்வத்தை அருளிச்செய்கையாலேயானாலோ வென்னில்; அதுவாகில், முதல் திருவாய்மொழியிலேயாக அமையும். பரத்வ நிர்ணயத்திலே பரோபதேசமுமாகையாலேயானாலோ வென்னில்; அதுவாகில், “திண்ணன் வீட்”டிலேயாதல், “அணைவதரவணையிலே”யாதலாக அமையும். ஆனால், அர்ச்சாவதாரத்திலே அருளிச் செய்கையாலேயானாலோ வென்னில்; அதுவுமொண்ணாது, “செய்ய தாமரைக்கண்ண” னிலேயாக அமையும். பரோபதேசம் பண்ணுகையாலே சொல்லிற்றானாலோ வென்னில்; அதுவுமொண்ணாது, “வீடுமின் முற்றவும்” தொடங்கிப் பலவிடங்களிலும் பரோபதேசம் பண்ணினார்; அவற்றிலுமாகப் பெற்றதில்லை. ஆனால், ஏதாவதென்னில்; இவ் “ஒன்றுந்தே”விலே, “திருக்குருகூரதனுள் பரன் திறமன்றிப் பல்லுலகீர் தெய்வம் மற்றில்லை பேசுமினே” என்று, “பொலிந்து நின்ற பிரானே

ஸர்வஸ்மாத்தபரனெ”ன்று இவர் அருளிச்செய்யக் கேட்டு, “கபால நன்மோக்கத்துக் கண்டு கொண்மின்” என்னக் கண்டு, ஜகத்தாகத் திருந்தி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாயிற்று; இவர்தாம் அவர்களுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணும்படியிறே அவர்கள்தாம் திருந்தினபடி. “பொலிக பொலிக” என்று இதுக்கென்ன ஒரு திருவாய்மொழி நேருகிறாரிறே. ஸர்வேச்வரன் அவதரித்துத் திருத்தப் பார்த்தவிடத்தும் திருந்தாத ஸம்ஸாரத்திலே இவர் திருத்தத் திருந்தினபடி; இனி இவர்க்குத் தத்வநிர்ணயம் பண்ணவேண்டாதபடி “இடங்கொள் சமயத்தையெல்லா மெடுத்துக் களைவனபோலே தடங்கடற் பள்ளிப் பெருமான் தன்னுடைப் பூதங்களே”யாம்படியாயிற்று. இப்படி திருத்துகையாலே, ஆட்செய்தாழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவனென்கிறார்.

விளக்கம் - “மற்ற தேவதைகள் உயர்ந்தவர்கள் அல்லர்” என்பதை முதலில் உரைத்து, இதன் மூலம் ஸர்வேச்வரனுடைய உயர்ந்த தன்மையை உரைத்தார்” என்பதன் விளைவாக, “இவர் சொற்கள் கொண்டு இந்தத் திருவாய்மொழியில் கைங்கர்யம் செய்கிறார்” என்று கூறலாமோ எனக் கேட்கலாம்; அப்படியானால், இந்தத் திருவாய்மொழியானது, முதல் திருவாய்மொழியில் சென்று சேரும். “ஸர்வேச்வரனுடைய உயர்ந்த தன்மை என்பதைக் கூறுகையில், மற்றவர்களுக்குச் செய்யும் உபதேசமும் சேர்ந்துள்ளது என்பதால் இது முதல் திருவாய்மொழியில் சேராது” என்று கூறலாம் அல்லவோ? அப்படியானால் இது, திருவாய்மொழி (2-2) - திண்ணன் வீடு - என்பதில் சேரவேண்டும் அல்லது திருவாய்மொழி (2-8) - அணைவது அரவணை - என்பதில் சேரவேண்டும். சரி; “அர்ச்சாவதாரம் கூறும்போது அதில் உயர்ந்த தன்மை கூறுவதன் காரணமாக, இது அந்தத் திருவாய்மொழிகளில் சேராது”, என்று கூறலாம் அல்லவோ? அப்படியானால் இது, திருவாய்மொழி (3-6) - செய்ய தாமரைக் கண்ணன் - என்பதில் சேர்ந்துவிடும். ஆனால், “மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தல்” என்பதால், இவ்விதம் கூறப்பட்டது என்று கூறலாம் அல்லவோ? அதுவும் சேராது; காரணம் திருவாய்மொழி (1-2) - வீடுமின் - தொடங்கி, பலவற்றாலும் மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தார். அப்படியானால், எதன் மூலம், “இவர் திருவாய்மொழியாழ்வானைப் போன்று உள்ளவர், சொற்கள் கொண்டு கைங்கர்யம் செய்தவர்” என்று கூறப்பட்டது என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இந்தத் திருவாய்மொழியான “ஒன்றும் தேவும்” என்பதில், திருவாய்மொழி (4-10-3) - திருக்குருகூர் அதனுள்

பரன் திறம் அன்றிப் பல் உலகீர் தெய்வம் மற்றில்லை பேசுமினே - என்பதாக, “பொலிந்து நின்ற பிரான் மட்டுமே அனைத்து வஸ்துக்களிலும் உயர்ந்தவன்” என்று கூறினார்; இதனைக் கேட்டு, திருவாய்மொழி (4-10-4) - கபால நன்மோக்கத்துக் கண்டு கொண்மின் - என்பதைக் கண்ணுற்று, அனைத்து ஜகத்தினரும் திருந்தி, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஆயினர். ஆனால், அவ்விதம் அவர்கள் திருந்தினார்கள் என்று எப்படிக்கூற முடியும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; இவர் அவர்களைப் புகழ்ந்து உரைக்கும்விதமாக உள்ளதால், அவர்கள் திருந்தினார்கள் என்றாகிறது. இவ்விதம் இவர் அவர்களைப் புகழ்ந்தாரோ என்பதற்கு ப்ரமான்ணம் கூறுகிறார்; திருவாய்மொழி (5-2) - பொலிக பொலிக - என இதற்காகவே ஒரு திருவாய்மொழி அருளிச்செய்தார் அல்லவோ? ஸர்வேச்வரன் அவதரித்துத் திருத்த முயற்சி செய்தபோதிலும் திருந்தாத ஸம்ஸாரிகள் அனைவரையும் இவர் முற்றிலுமாகத் திருத்தினார். இனி இவர் இவ்விதம் அவனைக் குறித்து தத்வநிர்ணயம் செய்ய வேண்டாதபடியாக அவன் திருவாய்மொழி (5-2-4) - இடங்கொள் சமயத்தையெல்லா மெடுத்துக் களைவனபோலே தடங்கடற் பள்ளிப் பெருமான் தன்னுடைப் பூதங்களே - என்பதற்கு ஏற்ப நின்று திருத்துவதால், “ஆட்செய்து ஆழிப்பிரானைச் சேர்ந்த” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வண்குருகூர் நகரான்) இந்நன்மைக்கு அடி அவ்வூரில் பிறப்பாயிற்று. (நாள் கமழ் மகிழ்மாலை மார்பினன்) “நண்ணாதார் மறுவலிப்ப”விலே ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேசத்தை அநுஸந்தித்து, சாத்தின மாலையும் வாடியிருந்தது முன்பு; இப்போது பகவத் பரத்வத்தை உபபாதித்து, “இனி இவர்களுக்கு ஒரு குறையில்லை” என்று தேறின பின்பு, இட்ட மாலையும் செவ்வி பெற்றதாயிற்று. (மாறன் சடகோபன்) பகவத் ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமானவற்றுக்கெல்லாம் ம்ருத்யுவானவர். (வேட்கை இத்யாதி) சிலர் தாந்தராய் வந்து கேட்க, சொல்லுகிறாரன்றே; தம்முடைய அபிநிவேசாதிசயத்தில் அருளிச்செய்த பாடலாயிரத்திலும் இப்பத்தையும் வல்லார் கையது, மீட்சியின்றி வைகுந்தமாநகர்; இரண்டும் இவர்கள் கையது. “மற்று” என்கிற இது ஒரு அவ்யயமாய், புநராவ்ருத்தியில்லாத பரமபதவிபூதியானது அவர்கள் கையது. இப்பத்தும் பத்தாக அவர்கள் கையது பரமபதம். அன்றிக்கே, பகவத் பரத்வ ஜ்ஞாநமே ப்ரயோஜநம்; ஜ்ஞாநாநுரூபமான தேசமும் அவர்களுக்கு ஸுலபம்.

மற்றதான வைகுந்தமாநகருண்டு ஸம்ஸாரத்துக்கு எதிர்த்தட்டானது, அது அவர்கள் கையது என்னவுமாம்.

விளக்கம் – (வண்குருகூர் நகரான்) - இத்தகைய நன்மைக்குக் காரணம், அந்த ஊரில் ஏற்பட்ட பிறப்பு என்பதே ஆகும். (நாள் கமழ் மகிழ்மாலை மார்பினன்) – திருவாய்மொழி (4-9) – நண்ணாதார் மறுவலிப்ப - என்பதில் ஸம்ஸாரிகள் அடைகின்ற துன்பத்தைக் கண்டு இவர் சோகம் அடைந்ததால், இவர் அணிந்திருந்த மாலையும் வாடியது. ஆனால் இப்போது ஸர்வேச்வரனுடைய பரத்வத்தை விரிவாக அருளிச்செய்து, “இனி இவர்களுக்கு எந்தக் குறையும் இல்லை” என்று தேறிய பின்னர், அணிந்துள்ள மாலையும் அழகு பெற்றது. (மாறன் சடகோபன்) - பகவானை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ள அனைத்திற்கும் யமன் போன்றவர். (வேட்கை இத்யாதி) – “ஒரு சிலர் தங்களுடைய புலன்களை அடக்கியவர்களாக இவரிடம் வந்து நின்று கேட்க முயன்றனர்; அதனால் இவ்விதம் கூறுகிறார்”, என்பது அல்ல; தனது ஆழ்ந்த விருப்பத்தால் அருளிச்செய்த பாடல்கள். இந்தப் பாடல்கள் ஆயிரத்தில், இந்த பத்துப்பாசரத்தில் வல்லவர்கள், தங்களுடைய கைகளுக்கு எட்டும்விதமாக, மீண்டும் திரும்புதல் இல்லாத பரமபதத்தைப் பெறுகின்றனர்; இவர்களுக்கு இந்த உலகும் எளிதாகவே கிட்டுகிறது. அல்லது “மற்ற” என்பதை பரமபதத்துடன் சேர்த்துக்கொண்டு, இந்த ஸம்ஸார உலகிற்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ள மற்றதான ஸ்ரீவைகுண்டம் என்பது அவர்கள் கைப்பட உள்ளது எனலாம். அல்லது வேறு விதமாகவும் கூறலாம்; பகவானுடைய பரத்வம் குறித்த ஞானமே பலனாக உள்ளது; ஞானமானது பலன் வடிவில் உள்ள பரமபதமானது அவர்களுக்கு எளிதானது என்றும் கொள்ளலாம்.

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து பத்தாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்
திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 45)

வ்யாக்யானம் - (ப்ரதாநம்) அவிக்குத ப்ரக்ருதி ப்ரதேசம். “குணா: ப்ரதாநம்” என்று குண குணிகளைப் பிரித்துப் பேசுகிறது, குணங்களையே ஜகத்காரணமாகச் சொன்ன ஸாங்க்ய மதம் அவைதிகமென்கைக்காக. (புருஷ:) பத்தாத்ம ஸமஷ்டி:; “அண்டாந்தர கோசரம்” என்று வ்யஷ்டியைச் சொல்லுகையாலே, இது ஸமஷ்டி விஷயம். (பரம் பதம்) கார்யகாரணோபயாவஸ்த ப்ரக்ருத்யாச்ரயாத் ச்ஷேத்ரஜ்ஞாத் ஆநந்தாத் பரமம் பதம்; “ஹிரண்மயே பரே லோகே” இத்யாரப்ய, “ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதிஸ்தத் யதாத்மவிதோ விது:”, “பரமே வ்யோமந்”, “ஸோச்நுதே”, “த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவி”, “யத்ர பூர்வே ஸாத்யா: ஸந்தி தேவா:”, “அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத் ஸ்தாநம் விஷ்ணோர் மஹாத்மந: | ஸ்வயைவ ப்ரபயா ராஜந் துஷ்ப்ரேசஷம் தேவதாநவை: || ... தத்ர கத்வா புநர்நேமம் லோகமாயாந்தி பாரத” இத்யாதிபி: உக்தா த்ரிபாத் விபூதி.

விளக்கம் - (ப்ரதாநம்) - மாறுதல் அற்ற ப்ரக்ருதி ப்ரதேசம். “குணா: ப்ரதாநம்” என்று, குணம் மற்றும் குணங்களைக் கொண்ட வஸ்து என்பதாக பிரிக்கிறார்; இது ஏனென்றால், குணங்களையே ஜகத்காரணமாக உரைத்த ஸாங்க்யமதமானது வேதத்திற்குப் புறம்பானது என்று உணர்த்தவே ஆகும். (புருஷ:) - பந்தப்பட்டுள்ள அனைத்து ஜீவாத்மாக்களுடைய தொகுப்பு. “அண்டாந்தர கோசரம்” என்று தனித்தனியே உள்ள நிலை கூறப்பட்டதால், இங்கு தொகுப்பை உணர்த்தியதாகவே கொள்ளவேண்டும். (பரம் பதம்) - கார்யம் மற்றும் காரணம் என்பதாக இரண்டு நிலையில் உள்ள ப்ரக்ருதி அண்டி நிற்பதும், ஆனந்தமயமாக உள்ளதும் ஆகிய உயர்ந்த இடம். முண்டக உபநிஷத்தில் (2-2-10) - ஹிரண்மயே பரே லோகே - பொன்மயமான உயர்ந்த லோகம் - என்று தொடங்கி, முண். (2-2-

10) - ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதிஸ்தத் யதாத்மவிதோ விது: - உயர்ந்த ஜ்யோதிகளுக்கும் ஜ்யோதியாக உள்ளதாக, உண்மையை அறிந்தவர்கள் அதனை அறிகிறார்கள் - என்றும், தை. ப்ரா. (2-8-9-6) - பரமே வ்யோமந் - பரமபதத்தில் உள்ளவனும் - என்றும், தை. (2-1-1) - ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணோ விபச்சிதா - தனது விருப்பங்களை ப்ரஹ்மத்துடன் சேர்ந்து நின்று அனுபவிக்கிறான் - என்றும், சாந். (3-12-6) - த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவி - அவனது மற்ற மூன்று பாதங்கள் பரமபதத்தில் உள்ளன - என்றும், புருஷஸூக்தம் (18) - யத்ர பூர்வே ஸாத்யா: ஸந்தி தேவா: - பரமபதத்தை மஹிமையுடன் அடைகிறார்கள் - என்றும், மஹாபரதம் - அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத் ஸ்தாநம் விஷ்ணோர் மஹாத்மந: | ஸ்வயைவ ப்ரபயா ராஜந் துஷ்ப்ரேக்ஷம் தேவதாநவை: || ... தத்ர கத்வா புநர்நேமம் லோகமாயாந்தி பாரத - மஹாவிஷ்ணுவின் அந்த இடமானது சூர்யன் மற்றும் அக்னி ஆகியவற்றின் ஒளியையும் விஞ்சியதாக உள்ளது - என்றும் உள்ள பல வாக்கியங்களில் மூன்று பாதங்களைக் கொண்ட விபூதியான பரமபதம் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (பராத் பரம்) ப்ரஹ்மாதிகளில் பரர் முக்தர்; அவர்களில் பரர் நித்ய ஸித்தர். (ப்ரஹ்ம ச) சுத்தஸத்வமயமாய், பரஞ்ஜ்யோதிர்மயமாய், ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாதி கல்யாணகுணோபேதமாய், ப்ருஹத்த்வ ப்ரும்ஹணத்வ குணயோகத்தாலே ப்ரஹ்ம சப்த வாச்யமான திவ்யவிக்ரஹம். “ஸ பரஸ் ஸர்வசக்தீநாம் ப்ரஹ்மணஸ் ஸமநந்தரம் | மூர்த்தம் ப்ரஹ்ம”, “சாந்தாநந்த மஹாவிபூதி பரமம் யத் ப்ரஹ்ம ரூபம் ஹரேர் மூர்த்தம் ப்ரஹ்ம ததோ பி தத் ப்ரியதரம் ரூபம் யதத் யத்புதம்” இத்யாதி. (தே விபூதய:) விபூதி சரீர சப்தங்கள் பர்யாயமாகையாலே, சரீரதயா சேஷங்கள். “விபூதயோ ஹரேரேதா ஜகத: ஸ்ருஷ்டி ஹேதவ:”, “யாநி மூர்த்தாந்யமூர்த்தாநி யாந்யத்ராந்யத்ர வா க்வசித் || ஸந்தி வை வஸ்துஜாதாநி தாநி ஸர்வாணி தத்வபு:”, “தத் ஸர்வம் வை ஹரேஸ்தநு:” இத்யாதிபி: விபூதி சரீர சப்தயோ: பர்யாயத்வம் சாஸ்த்ரேஷு ப்ரஸித்தம்.

விளக்கம் - (பராத் பரம்) - நான்முகன் முதலானவர்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்கள் முக்தர்கள். முக்தர்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்கள் நித்யஸூரிகள். (ப்ரஹ்ம ச) - சுத்தஸத்வமானதும், உயர்ந்த ஜ்யோதிமயமாகவும், அழகு இளமை போன்றதான கல்யாணகுணங்களை உள்ளடக்கியதும், உயர்ந்ததும்

உயர்த்துவதும் என்னும் குணங்கள் கொண்டதால், “ப்ரஹ்மம்” என்று கூறப்படுவதும் ஆகிய நித்யமங்கள விக்ரஹம். ஸ்ரீவிபு. (1-22-63) - ஸ பரஸ் ஸர்வசக்தீநாம் ப்ரஹ்மணஸ் ஸமநந்தரம் | மூர்த்தம் ப்ரஹ்ம - அனைத்து சக்திகளைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன், ப்ரஹ்மம் என்று கூறப்படும் திருமேனி - என்றும், சது:ச்லோகீ (4) - சாந்தாநந்த மஹாவிபூதி பரமம் யத் ப்ரஹ்ம ரூபம் ஹரேர் மூர்த்தம் ப்ரஹ்ம ததோ பி தத் ப்ரியதரம் ரூபம் யதத் யத்புதம் - தோஷங்கள் அற்றதும், அளவற்றதும், மஹாவிபூதிகளைக் கொண்டதும், உயர்ந்ததும், ப்ரஹ்மம் எனக் கூறப்படுவதும் ஆகிய ஸ்ரீஹரியின் ரூபமானது அத்துமமானது - என்றும் கூறுவது காண்க. (தே விபூதயே:) - விபூதி மற்றும் சரீரம் ஆகியவை ஒரே பொருள் தருபவை என்பதன் காரணமாக, சரீரம் மூலம் ஏற்படும் அடிமை என்னும் நிலை. ஸ்ரீவிபு. (1-22-31) - விபூதயோ ஹரேரேதா ஜகத: ஸ்ருஷ்டி ஹேதவ: - உலகைப் படைக்கும் காரணமாக உள்ள ஸ்ரீஹரியின் சரீரங்கள் - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-22-86) - யாநி மூர்த்தாநி அமூர்த்தாநி யாந்யத்ராந்யத்ர வா க்வசித் || ஸந்தி வை வஸ்துஜாதாநி தாநி ஸர்வாணி தத்வபு:- உருவம் கொண்டவை, உருவம் அற்றவை, இங்கும் உள்ளவை, அங்கும் உள்ளவை என்பதாக உள்ள அனைத்தும் அவனுடைய சரீரங்கள் - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-22-38) - தத் ஸர்வம் வை ஹரேஸ்தநு: - அவை அனைத்தும் ஸ்ரீஹரியின் சரீரங்கள் - என்றும் உள்ளது காண்க. விபூதி மற்றும் சரீரம் ஆகியவை ஒரே பொருள் கொண்டவை என்பது சாஸ்த்ரங்களில் ப்ரஸித்தமானது ஆகும்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்